



## **L'espòs és aquí, sortiu a rebre'l!**

***Carta de Nadal 2014  
de l'Abat General  
Mauro-Giuseppe  
a l'Orde Cistercenc***

Estimadíssims!

Enguany la meua carta a l'Orde coincideix amb el començament de l'Any de la Vida Consagrada, en què el Papa i l'Església ens demanen de recordar amb agraïment el passat, viure amb passió el present i abraçar el futur amb esperança. Un any, per tant, durant el qual serà important, per a cada un de nosaltres i per a les comunitats, aprofundir en la consciència de la nostra vocació de seguir Crist més de prop en la forma particular de vida consagrada que és el nostre carisma cistercenc.

El que em mou a escriure aquesta carta és iniciar juntament amb vosaltres un treball i un camí d'aprofundiment de la nostra vocació, tornant a les fonts, perquè només d'aquesta manera una família religiosa, que en el llarg camí de la seva història s'ha enriquit, però també s'ha diversificat i dispersat, pot trobar la frescor dels inicis. Un carisma, essent com és do de l'Esperit, no envelleix mai, però sovint, en les persones i en les comunitats, pot tornar-se tebi en detriment de la frescor original, pot perdre sabor, fervor, passió. Com diu l'Esperit a l'Església d'Efes, tot i ser fidel i generosa: «Tinc contra tu que no tens l'amor que abans tenies» (Ap 2,4).

Quan perdem la passió pel present de la nostra vocació, no reeixim a mirar el passat amb agraïment, ni el futur amb esperança, perquè només el que crema en el present dóna raó, fonament i realitat a l'agraïment i a l'esperança. L'agraïment pel passat i l'esperança pel futur són sentiments que brollen de la passió pel present. La passió pel present conté i alimenta l'agraïment i l'esperança. Una parella d'esposos que s'estima avui amb passió, agraeix el seu passat i mira amb esperança cap al futur. Per contra, una parella en la qual l'amor s'apaga, pensa en el passat amb nostàlgia i enyorança, i en el futur amb por, o somiant temps millors.

La veritable pregunta que hem de plantejar-nos, l'única pregunta important per viure amb plenitud la vida consagrada, com tota vida cristiana, és com podem viure avui la nostra vocació amb passió. Només així es pot revifar la flama de l'agraïment i de l'esperança.

## **La trobada**

Sovint limitem el «primer amor» a l'enamorament. Però quan l'Apocalipsi parla del «primer amor», més que a un sentiment es refereix a una trobada, a un encontre. La trobada és més gran i més profunda que l'enamorament, perquè la trobada és un esdeveniment en què el que compta són en primer lloc les persones. Si avui sol succeir que els llaços familiars i comunitaris no duren, és potser perquè es concep la fidelitat com una qüestió de sentiments més que com una relació amb les persones a les quals hom està unit. Tota vocació, però, requereix una fidelitat a la persona o a les persones a les quals la mateixa vocació ens lliura i ens demana de pertànyer.

La vocació religiosa implica una pertinença estreta al Senyor Jesús, una fidelitat a «estar amb Ell» (Mc 3,14), i a estar amb les persones a través de les quals ens és donat d'obeir-lo i estimar-lo en el concret del seu cos eclesial. Sant Benet és molt clar quan assenyala al qui és cridat a la vida monàstica l'exigència de «no anteposar res absolutament al Crist» (RB 72,11), però dins de l'obediència a un abat i la pertinença estable i fraterna a una comunitat.

Quan s'és fidel en el seguiment personal de Crist, i a les persones que per nosaltres el representen, el sentiment, més que l'origen, és el fruit de la mateixa fidelitat. Si al començament de la Regla sant Benet demana una obediència a l'abat «sense espera», gairebé mecànica (RB 5,1), al final demana «estimar-lo amb un afecte sincer i humil» (72,10). Si demana una relació entre els germans jeràrquicament ordenada de servei i obediència recíprocs (RB 63), és perquè «practiquin desinteressadament la caritat fraterna» (72,8). La fidelitat a les persones produeix la tendresa, que no és l'amor cec que idealitza l'altre, sinó la veritable maduresa de la relació forjada en un camí de coneixement recíproc i perdó mutu.

També la fidelitat a Crist madura així, fent-se cada vegada més afectiva. El Mestre, el Rabí que havíem seguit al principi (cf. Jn 1,38), esdevé l'Amic, l'Espòs que en ser trobat completa la vida de tota persona i de la humanitat sencera (cf. Mt 25,1d11 ). La trobada amb Ell, si es converteix en camí al costat d'Ell, madura en una abraçada, en la comunió del cor.

L'Evangelí està ple de trobades amb el Senyor. Meditant en la trobada amb Jesús dels apòstols, de la Samaritana, de Zaqueu, del jove ric, de Maria

Magdalena, dels leprosos, dels pecadors, dels escribes i fariseus, i de tants altres, aprofundim en la trobada única i exclusiva a la qual cada un de nosaltres estem cridats a viure amb ell. També l'Evangeli dels deixebles d'Emmaús és la descripció detallada del que significa trobar-se amb el Senyor ressuscitat, i en ell descobrim que Crist ha vençut la mort i el pecat precisament perquè puguem trobar-lo i viure en comunió amb Ell.

### **«I es posà a caminar amb ells»**

Emmaús ens ajuda també a entendre que per aprofundir en la nostra trobada amb Crist, tenim necessitat de fer un camí amb Ell, i que sovint el fem sense adonar-nos-en. «Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo» (Lc 24,15d-16). És Ell mateix qui pren la iniciativa de trobar-nos, que ens acompanya, ens parla, ens dóna el seu Esperit, i es queda amb nosaltres en l'Eucaristia, en l'Església, perquè els nostres ulls i el nostre cor puguin obrir-se a l'esdeveniment de la trobada amb el Senyor de la vida.

La trobada amb Jesús abans que res purifica els nostres pensaments, les nostres pors, els nostres projectes: «Jesús els preguntà: "De què parleu entre vosaltres tot caminant?" Ells es van aturar amb un posat de decepció (...). "Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Però ara ja som al tercer dia des que han passat aquestes coses!"» (Lc 24,17d-21). Els dos deixebles d'Emmaús viuen el seu present amb tristesa, sense passió, perquè quan estaven amb Jesús no miraven el futur amb l'esperança posada en Ell, sinó només amb el desig que Ell realitzés els seus projectes de glòria i de poder. Per això ara miren el passat sense agraïment, perquè les seves expectatives humanes s'havien vist defraudades.

Jesús els corregeix i els acompanya en una purificació de la seva memòria, de la seva passió i de la seva esperança. Ho fa estant amb ells, aprofundint amb ells la Paraula de Déu a la llum de l'Evangeli, de la Bona Nova de la Resurrecció que, si encara no ha estat escrita, s'ha esdevingut ja i comença a difondre's. La trobada amb Jesús, quan toca la nostra vida, ens procura una relació nova amb totes les dimensions de la vida i del temps.

L'episodi d'Emmaús ens ensenya d'aquesta manera que la trobada amb Crist canvia la nostra vida i la renova només si es converteix en un camí fet amb Ell: un camí de correcció i conversió: «Feixucs d'enteniment i de cor per a creure» (Lc 24,25); d'escolta: «els va explicar tots els passatges de les Escriptures que es refereixen a ell» (24,27); de petició: «Queda't amb nosaltres» (24,29); de comunió: «Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava» (24,30).

## **El testimoni del cor abrusat**

Només així la trobada amb Jesús transforma la nostra persona fins al profund del cor: «¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?» (Lc 24,32). Només Crist, el Verb que camina amb nosaltres, pot transformar-nos en el més íntim. ¿I què produeix aquesta transformació? Ens permet reconèixer Crist i veure-ho tot a la seva llum. El que abans era desil·lusió, tristesa i por, de sobte s'omple d'agraïment, de passió i d'esperança. I és això el que ens fa testimonis intrèpids i incansables de la trobada amb Ell, present i vivent entre nosaltres: «Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allí van trobar reunits els Onze i els qui eren amb ells, que els van dir: "Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó!" També ells contaven el que havia passat pel camí i com l'havien reconegut quan partia el pa» (Lc 24,33-35).

El testimoni de Crist es converteix, a l'Església i per al món, com en un concert, un joc de llums que es reflecteixen i intensifiquen mútuament. La meva trobada amb Ell es reflecteix en la trobada de l'altre amb el Senyor, i això fa que la trobada sigui cada vegada més certa, cada vegada més bella, viva i real. D'aquí neix una comunió, una fraternitat, una amistat que res no pot destruir, perquè el seu fonament no és el sentiment, la simpatia, la coherència, sinó l'experiència compartida de la presència viva del Senyor enmig nostre.

El Senyor s'uneix sempre a aquest concert simfònic del testimoni de la trobada amb Ell, per fer sempre més profunda aquesta experiència inesgotable: «Mentre parlaven d'això, Jesús es presentà enmig d'ells i els va dir: "Pau a vosaltres"» (Lc 24,36).

Quan en una comunitat es conrea el testimoni recíproc de la trobada i del camí amb el Senyor, també la trobada amb la seva Presència que dóna la pau augmenta d'intensitat i d'evidència, no únicament per als membres de la comunitat, sinó per a tothom.

## **Veure Crist en el seu Regne**

Quan vaig començar a escriure aquesta carta, a la finca agrícola de les nostres Germanes de La Paz, a 4.000 m d'altitud, s'esqueia la memòria de sant Carles Borromeu, un bisbe «postconciliar» com nosaltres. M'ha cridat l'atenció l'oració de la Missa, perquè em sembla que expressa en síntesi tota la tasca i la gràcia de la vida cristiana i en particular de la vida consagrada: «Conserveu, Senyor, en el vostre poble l'esperit amb el qual omplíreu el bisbe sant Carles Borromeu, a fi que l'Església, sempre renovada, i

conformada a la imatge de Crist, pugui presentar davant el món el veritable rostre del vostre Fill».

La conformitat a l'Evangeli que renova incessantment l'Església no ha de preocupar-se tant per transmetre un missatge de coherència moral, sinó de reflectir en el món el veritable rostre del Senyor, és a dir, la trobada amb Ell. El veritable rostre de Jesús és aquella mirada d'amor que busca cada ésser humà amb el desig de caminar amb Ell. El veritable rostre del Senyor apareix al món si nosaltres consagrem el camí de la nostra vida a la trobada amb Ell, com els deixebles d'Emmaús, i ens deixem agafar per la urgència apassionada de donar testimoni d'això.

Tot això m'ha portat a un fragment del pròleg de la Regla de sant Benet del qual citem sovint una o una altra «frase famosa», però que meditem poc en el seu conjunt: «Quina cosa més dolça per a nosaltres, germans caríssims, que aquesta veu del Senyor que ens invita? Mireu com el Senyor, amb la seva bondat, ens mostra el camí de la vida. Cenyits, doncs, els nostres lloms amb la fe i amb l'observança de les bones obres, fem els seus camins guiats per l'Evangeli, per tal que meresquem de veure Aquell qui ens ha cridat al seu regne» (RB Pròl. 19-21).

Sant Benet sintetitza aquí tot el camí traçat per la Regla, com a vocació a seguir Crist pel camí de la vida segons l'Evangeli. Ens fa comprendre que la nostra vocació és abans que res ser atrets i fascinats pel Senyor. La bellesa del Senyor, una bellesa que coincideix amb la seva bondat i misericòrdia, és tot l'àmbit dins del qual estem cridats a seguir-lo. Crist se'l segueix contemplant, desitjant el seu rostre. La seva dolçor ens crida i atrau, i la seguim desitjant de veure'l, de contemplar-lo en el seu Regne. L'Evangeli, més que una llei, és la bellesa del Verb de Déu que encarnant-se esdevé per a nosaltres experiència de vida. La tasca de la fe i de les bones obres, més que un deure, es presenta aquí com un «cenyir-se els lloms» per córrer més lleugers en resposta a l'atracció de Crist i seguir-lo en un itinerari de vida segons l'Evangeli.

Jesús ens crida a entrar «en el seu Regne». El Regne es troba allà on veiem al Senyor. No és només un Regne futur, un Regne més enllà de la vida, perquè Crist s'ha manifestat en el món, i ens demana i ens ofereix de veure'l en la pregària i en la caritat fraterna.

Urgeix més i més, per a la humanitat actual, tan dispersa i ferida, que el qui és cridat a seguir Jesús de prop sigui per a tots essencialment un signe d'aquest misteri. Qui mira Crist, manifesta el seu veritable rostre, i el món té necessitat de veure el veritable rostre del Senyor en la mirada del qui consagra tota la vida a «merèixer de veure'l». Mereix veure Crist qui es deixa atreure per la seva bellesa més que per qualsevol altra bellesa. El desig d'Ell

sobre tota altra cosa, el desig que la seva veu, la seva paraula, susciten en nosaltres, com en el cor dels deixebles d'Emmaús, és el veritable mèrit de l'home davant Déu. Al jove ric no li faltaven virtuts, sinó el desig, la preferència per Crist. No es va deixar emportar per la bellesa de Jesús, és a dir, per l'amor de la seva mirada (cf. Mc 10,21).

Que important és que en la nostra formació inicial i permanent ens ajudem a comprendre i a viure l'obediència, la pobresa, la castedat i la humilitat com a àmbits en els quals preferim la bellesa de Crist a qualsevol altra atracció. Només així aquestes opcions i virtuts no es tornen estèrils, sinó que encarnen un testimoni d'amor que permet també als altres veure el veritable rostre del Senyor.

El món té necessitat del Regne de Déu, necessitat que regni en ell l'humil Rei crucificat i ressuscitat que només sap estimar l'home, i estimant el salva. Estem cridats a desitjar veure Crist, perquè veient-lo a Ell, reconeixent la seva presència enmig nostre, el Regne pugui entrar en el món. Qui mira Crist canvia el món.

### **Llum que es revela a les nacions**

Consagrar la vida a la trobada amb Crist és llavors la tasca i la gràcia essencial de la vida consagrada. ¿Ens hi esmercem realment en aquesta tasca en la nostra vida de pregària i a través de les nostres activitats? ¿Tendim a la trobada amb Ell en tots els aspectes de la nostra vida i vocació, tant en la litúrgia com en el treball, en la solitud com en la vida fraterna, en la comunitat com en la nostra relació amb el món? La trobada amb Crist és l'única experiència capaç d'unificar tot el que vivim i, unificant-ho ens fa testimonis alegres i serens d'una vida nova que d'altra manera seria impossible. En la relació amb Ell, se'ns regala el cèntuple en la relació amb cada persona i en tota circumstància. La virginitat pel Regne és precisament aquesta consagració a la trobada prioritària amb el Senyor que ens fa fecunds en tot, i ajuda tots els membres del Cos de Crist que és l'Església a viure amb plenitud i fecunditat seva vocació.

Si hi ha alguna cosa que estem cridats a aprofundir, per donar millor testimoni d'amor a l'Església i al món en aquest Any de la Vida Consagrada, crec que és precisament la trobada amb Crist. És un tresor que, qui renuncia a tot per comprar-lo, troba que el posseeix com a do per a tothom.

A la paràbola escatològica de les deu verges que esperen l'espòs (Mateu 25,1-13) la saviesa de les cinc verges que han pogut entrar a les noccs consisteix essencialment a haver-se pres seriosament la trobada amb l'Espòs, preparant oli suficient. Les verges nècies, per contra, no han posat tot el seu esforç a estar preparades per trobar-lo. Però aquelles que tenien

oli suficient, i, per tant, les torxes enceses, amb la llum de la seva espera de Crist han pogut il·luminar també les altres, i l'espai de la seva vida en què l'Espòs havia d'entrar. La vigilància cristiana és com una torxa que, encesa per Crist, il·lumina tot i tots els qui estan al nostre voltant, revelant a tots que hem estat fets per trobar-nos amb el Senyor i per unir-nos amb Ell que ve. Tota la realitat, tota la humanitat, està feta per acollir Crist Senyor. Som testimonis d'això davant del món?

Al centre de la paràbola de les deu verges ressona un crit: «L'espòs és aquí, sortiu a rebre'l» (Mt 25,6). És un crit que ens desvetlla a tots enmig de la nit i del son. Un crit que no se sap d'on ve, si de fora o de dins de la casa. Potser perquè és el crit que ressona de part del mateix Déu cap al món sencer, i del qual tota la realitat es fa ressò. Déu i tot el creat ens criden a la tasca essencial de la vida: sortir del nostre somni, de la nostra còmoda casa, per acceptar la trobada amb Crist que és a la porta i truca. Qui l'acull no és portat fora de la seva realitat quotidiana: torna a entrar-hi, com les verges prudents, juntament amb l'Espòs, perquè la realitat quotidiana de la vida es converteixi en el lloc de les noces de Déu amb la humanitat, amb nosaltres i amb tots.

Cada dia haurem de despertar del somni i preguntar quina sortida de nosaltres mateixos se'ns demana per anar a la trobada amb Crist, per permetre-li d'entrar en la nostra jornada i celebrar la festa contínua de la comunió amb Ell en tot, amb tots, per sempre.

Sabem —i sant Benet no deixa de recordar-nos-ho— que Crist vol que sortim a trobar-lo en el proïsme en qui està present, en el pobre que demana la nostra atenció, el nostre amor, el nostre temps i els nostres talents. Sabem que ens demana sortir a trobar-lo en cada aspecte de la vida comunitària, començant per la pregària comuna, però també en l'obediència, en el silenci, en la renúncia a tantes distraccions inútils i nocives. Sabem que Crist ens demana sortir a trobar-lo també fent-li un espai d'escolta i d'amor al nostre cor. Que lluny que estem del nostre cor fet per a trobar Déu!

«L'espòs és aquí, sortiu a rebre'l». Potser hauríem d'entendre la pobresa, l'obediència, la castedat i l'estabilitat comunitària que professem, i tota la «*conversatio morum*» benedictina, precisament com un «sortir a l'encontre del Crist Espòs». Això ens ajudaria a viure la nostra vocació amb veritat, amb humilitat, amb ardor. Això ens ajudaria a sortir del somni, de la nit, encesos com torxes que poden fer llum de veritat al món sencer.

El temps de Nadal finalitza amb la solemnitat de la Presentació del Senyor, que és també la festa de la vida consagrada. L'ancià Simeó en el càntic que l'Església ens fa recitar a Completes, és el model de la vida consagrada

perquè ha viscut únicament per veure Crist i, veient-lo, ha vist en ell la «llum que es revela a les nacions» (Lc 2 , 32).

Això és precisament l'essencial de la nostra vocació, allò que ha de verificar la nostra fidelitat, tota la nostra tasca: viure per veure en Crist el Rostre, la Llum, que dóna la plenitud a la vida de tot ésser humà. I mirant-lo a ell, manifestar-lo a tots.

Que l'Advent i les festes de Nadal, així com tot l'Any de la Vida Consagrada, ens permetin d'aprofundir en la nostra trobada amb Jesús, sempre, amb tots i en tot, i preferir-la a qualsevol altra cosa, per amor de tota la humanitat.

Vostre,  
Fr. Mauro-Giuseppe OCist  
Abat General